

Nora Roberts

De schuilplaats

Deel een

Wanneer ik terugkeer, geteisterd door de elementen...
Mijn lichaam een huls, gevuld met beenderen; gebroken...

– JOHN DONNE

1

Ze droomde van De Schuilplaats. Het enorme huis glansde wit als een bruid in het maanlicht, hoog oprijzend op de heuvel die naar het oosten uitkeek over de duinen, naar het westen over het moeras, majesteitelijk als een koningin, gezeten op haar troon. Het huis stond daar zoals het al meer dan een eeuw had gestaan, als een groots eerbetoon aan de ijdelheid en het genie van de mens, met op de achtergrond de donkere schaduwen van het woud van altijd-groene eiken, waar in de stille duisternis de rivier stroomde.

Onder de beschutting van de bomen dansten de gouden knipperlichtjes van vuurvliegen en ritselden nachtdieren, gereed om op jacht te gaan of opgejaagd te worden. Daar in de schaduwen, waar geen mens hen zag, leefden paarden en wilde dieren.

Geen licht deed de hoge, smalle ramen van De Schuilplaats op-gloeien in de duisternis. Geen licht bescheen gastvrij en verwelkomend de fraaie veranda's en indrukwekkende deuren. De nacht was duister, zijn adem vochtig van de zee. Het enige geluid dat de stilte verbrak, was het geritsel van de wind in de kruinen van de machtige eiken en het dorre ratelen van palmladeren, als knokige vingers die over elkaar schoven. De witte zuilen verhieven zich als waakzame soldaten langs de brede veranda, maar er was niemand die de enorme voordeur openzwaaide om haar te begroeten.

Terwijl ze naar het huis toeliep, hoorde ze het zand en de schelpen van het pad knarsen onder haar voeten, en vanuit de duisternis klonk het ijle getingel van de windgongen. De schommelbank op de veranda knarste aan zijn kettingen, maar er zat niemand op om te genieten van de maan, van de nacht.

De lucht voerde het aroma van jasmijn en muskusrozen met zich

mee, vermengd met de zilte geur van de zee. Nu kon ze de zee ook horen, het zachte, gestage ruisen van water dat over zand stroomde en weer terugvloeiende naar waar het uit voortkwam.

Het ritmische beuken van de golven, als een gestage, geduldig hartslag, herinnerde de bewoners van het eiland Lost Desire er onophoudelijk aan dat de zee in staat was elk moment het land, met alles wat zich daarop bevond, terug te eisen. Toch voelde ze zich blij worden bij het geluid van dat rusteloze water, de muziek van thuis, de muziek van haar jeugd. Eens had ze vrij en wild als een hert door het bos gedwaald, had ze de moerassen verkend en met de zorgeloosheid die het voorrecht is van de jeugd, over de uitgestrekte zandstranden gerend.

Nu was ze weer thuis, maar ze was niet langer een kind.

Haastig beklom ze de treden naar de veranda en legde ze haar hand op de grote, koperen deurknop die glansde als een verloren schat.

De deur was op slot.

Ze draaide de knop naar rechts, naar links, duwde tegen het dikke mahoniehout. *Laat me binnen!* Haar hart begon te bonzen in haar borst. *Ik ben teruggekomen. Ik ben weer thuis.*

Maar de deur weigerde te gehoorzamen en bleef dicht. Toen ze haar gezicht tegen het glas van de hoge ramen aan weerskanten van de deur drukte, zag ze daarachter slechts duisternis.

En plotseling werd ze bang.

Ze rende langs de zijkant van het huis, over het terras waar bloemen uitbundig in aardewerken potten bloeiden en lelies zich aan-eenrijgden in een snoer van stralende kleuren. De muziek van de windgongen klonk niet langer lieflijk, maar hard en gruwelijk vals. Het ritselen van de palmladeren leek een waarschuwend sissen. Ze probeerde de zijdeur, en toen ook die niet meegaf begon ze er huilend met haar vuisten op te bonzen.

Sluit me niet buiten. Alsjeblieft! Ik wil naar binnen. Dit is mijn thuis.

Snikkend en struikelend liep ze het tuinpad af. Ze zou de achterdeur proberen, op de met gaas afgeschermd veranda. Die was nooit op slot. Mama zei dat een keuken altijd voor iedereen open moest staan.

Maar ze kon de deur niet vinden. De bomen werden steeds dikker, groeiden steeds dichtter op elkaar, takken en wuivende slierten mos versperden haar de weg.

Ze was verdwaald en struikelde in haar verwarring over boomwortels. Wanhopig probeerde ze de duisternis te doordringen, maar het baldakijn van bomen sloot de maan buiten. De wind wakkerde aan, begon te huilen en sloeg wreed en fel in haar gezicht. De zwiepende bladeren van de zaagpalmen haalden als scherpe zwaarden naar haar uit. Ze draaide zich om, maar waar zo-even nog het pad was geweest, stroomde nu de rivier en sneed haar af van De Schuilplaats. Het hoge gras op de glibberige oevers wuifde wild en uitzinnig in de harde wind.

En toen ineens zag ze zichzelf. Ze was alleen en stond huilend op de andere oever.

Dat was het moment waarop ze beseftte dat ze dood was.

Wanhopig probeerde Jo zich los te maken uit haar droom. Het was alsof ze de scherpe randen over haar huid voelde schuren terwijl ze zich naar boven worstelde uit de diepten van haar slaap. Haar longen brandden, haar gezicht was nat van zweet en tranen. Trillend tastte ze naar het lampje naast haar bed, waarbij ze in haar haast om de duisternis te verjagen een boek en een overvolle asbak op de grond gooide.

Toen het licht aanging trok ze haar knieën op, ze sloeg haar armen eromheen en wiegde zachtjes heen en weer om tot rust te komen.

Het was maar een droom, zei ze tegen zichzelf. Een akelige droom, dat was alles.

Ze was thuis, in haar eigen bed, in haar eigen appartement, ver weg van het eiland, ver weg van De Schuilplaats. Een volwassen vrouw van zevenentwintig mocht zich door een dwaze droom niet de stuipen op het lijf laten jagen.

Maar ze beefde nog steeds toen ze een sigaret pakte. Pas na drie pogingen slaagde ze erin een lucifer af te strijken. Kwart over drie, zag ze op de wekker op het nachtkastje. Dat begon een gewoonte te worden. Er was niets ergers dan om drie uur 's nachts doodsbang wakker worden. Ze zwaaide haar benen over de rand van het bed en

bukte zich om de omgevallen asbak op te rapen. De volgende morgen zou ze de rommel wel opruimen. Met haar wijdvallende t-shirt over haar dijen en haar knieën getrokken droeg ze zichzelf op om weer kalm te worden, om zichzelf weer in de hand te krijgen.

Ze wist niet waarom haar dromen haar telkens mee terugnamen naar Lost Desire en naar het huis dat ze op haar achttiende was ontvlucht. Ze veronderstelde echter dat iedere eerstejaarsstudent psychologie de rest van de symboliek zou kunnen verklaren. Het huis was op slot, omdat ze eraan twijfelde of ze welkom zou zijn als ze zou besluiten ernaar terug te gaan. Ze had er de laatste tijd regelmatig over gedacht, maar zich tegelijkertijd afgevraagd of ze de weg misschien was kwijtgeraakt.

Bovendien naderde ze de leeftijd waarop haar moeder het eiland de rug had toegekeerd. Ze was van de ene op de andere dag verdwenen en had haar man en drie kinderen in de steek gelaten, zonder ooit nog iets van zich te laten horen.

Had Annabelle er ooit van gedroomd weer naar huis te gaan, vroeg Jo zich af. En had ze toen ook gedroomd dat de deur voor haar op slot bleef?

Ze wilde er niet aan denken, ze wilde niet denken aan de vrouw die twintig jaar eerder haar hart had gebroken. Jo hield zichzelf voor dat ze er inmiddels allang overheen zou moeten zijn. Ze had het gered zonder haar moeder, en zonder De Schuilplaats en haar familie. Sterker nog, ze was zelfs buitengewoon succesvol geweest – althans in haar beroep.

Terwijl ze afwezig haar sigaret aftikte liet ze haar blik door de slaapkamer gaan. Ze had het vertrek simpel en praktisch gehouden. Hoewel ze veel had gereisd, was er maar weinig dat daaraan herinnerde. Behalve natuurlijk de foto's. Ingelijst en voorzien van een passe-partout sierden de zwart-witfoto's de muren van haar slaapkamer, waarbij ze bij de selectie uit haar werk welbewust had gekozen voor rust en verstillings.

Zodoende hing er een foto van een lege bank in een park, het zwarte gietijzer een en al vloeiende rondingen. En een foto van een eenzame wilg waarvan het kantwerk van bladeren laag over een kleine vijver hing, helder als glas. Een door de maan beschenen tuin was een studie van schaduwen, bladstructuren en contrasterende

vormen. Het eenzame strand waar de zon net boven de horizon verscheen, bracht de kijker in de verleiding om in de foto te stappen en het ruwe zand onder zijn voeten te voelen.

Die laatste foto had ze net de week tevoren opgehangen, na haar terugkeer van een opdracht aan de kust van North Carolina met zijn talloze zandbanken en inhammen. Misschien was dat de reden waarom ze ineens aan thuis moest denken, concludeerde ze. Ze was er vlakbij geweest. Ze had makkelijk nog iets zuidelijker kunnen zakken naar Georgia en de boot van het vasteland naar het eiland kunnen nemen.

Er liep geen weg naar Desire, er waren geen bruggen over de baai.

Maar ze was niet naar het zuiden gegaan. Ze had haar opdracht uitgevoerd en was teruggegaan naar Charlotte om zich te begraven in haar werk.

En in haar nachtmerries.

Ze drukte haar sigaret uit en stond op. Van slapen zou niets meer komen. Dus ze trok haar joggingbroek aan en besloot afleiding te zoeken in haar donkere kamer.

Het was waarschijnlijk het boekencontract dat haar nerveus maakte, dacht ze terwijl ze de slaapkamer uitliep. Het boek betekende een enorme stap in haar carrière. Hoewel ze wist dat haar werk goed was, had het aanbod van een grote uitgeverij om een kunstboek samen te stellen uit haar fotocollectie haar verrast.

Natuurstudies, door Jo Ellen Hathaway, dacht ze terwijl ze naar het piepkleine keukentje liep om koffie te zetten. Nee, dat klonk te wetenschappelijk. *Sporen van leven* dan? Te hoogdravend.

Ze glimlachte vluchtig en streek gapend haar roodbruine haar uit haar gezicht. De titel zou ze aan de deskundigen overlaten. Zij hoefde alleen maar een selectie uit haar foto's te maken.

Ze wist precies wanneer ze een stap terug moest doen en wanneer ze stelling moest nemen. Dat deed ze tenslotte al het grootste deel van haar leven. Misschien zou ze een exemplaar van het boek naar huis sturen. Wat zou haar familie ervan vinden? Zou het op een van de vele salontafels eindigen, waar de gasten erin konden bladeren en zich afvragen of Jo Ellen Hathaway misschien familie was van de Hathaways die Hotel De Schuilplaats beheerden?

Zou haar vader er zelfs maar één blik in werpen, om te zien wat ze

had bereikt? Of zou hij alleen maar zijn schouders ophalen, het on-aangeroerd laten en de deur uitlopen om zijn eiland te verkennen? Annabelles eiland.

Ze betwijfelde of hij nog enige belangstelling zou hebben voor zijn oudste dochter. En het was dom van die oudste dochter om zich daar nog iets van aan te trekken.

Jo haalde haar schouders op, zette de gedachte van zich af en pakte een simpele, blauwe mok van een haak. Terwijl ze wachtte tot de koffie klaar was, leunde ze tegen het aanrecht en keek ze uit het kleine raampje.

Het had beslist ook voordelen om op te zijn om drie uur 's nachts. Geen telefoon die ging, niemand die belde of faxte of iets van haar verwachtte. Een paar uur lang hoefde ze niemand te zijn, niets te doen. En als haar maag van zenuwen verkrampde en haar hoofd pijn deed, was zij de enige die daar iets van merkte.

Onder haar keukenraam lagen de straten er donker en verlaten bij, vuil en nat door de late winterregen. Een straatlantaarn wierp een kleine kring van licht – eenzaam licht, kon Jo niet nalaten te denken. Er was niemand om zich erin te koesteren. Eenzaamheid had iets mysterieus, peinsde ze, herbergde talloze mogelijkheden in zich.

Ze voelde zich erdoor aangetrokken, zoals zo vaak met dergelijke taferelen, en voordat ze er erg in had keerde ze de geurende koffiepot de rug toe, pakte ze haar Nikon en rende op blote voeten de koude nacht in om de verlaten straat te fotograferen.

Er was geen andere bezigheid die zo'n kalmerende invloed op haar had. Met een camera in haar hand en een beeld in gedachten kon ze al het andere vergeten. Haar slanke voeten spetterden door de koude plassen, terwijl ze experimenteerde met invalshoeken. Afwezig en geërgerd streek ze haar haar uit haar gezicht. Het zou niet voor haar ogen vallen als ze het had laten knippen. Maar daar had ze zichzelf geen tijd voor gegund, en dus viel het in een dikke golvende bos naar voren, zodat ze wenste dat ze een elastiekje bij zich had gehad.

Ze maakte bijna twaalf foto's voordat ze tevreden was. Toen ze zich omdraaide, werd haar blik naar boven getrokken. Ze had de lichten aangelaten, zag ze, en ze besefte dat ze niet eens had gemerkt

dat ze er zoveel had aangedaan op weg van de slaapkamer naar de keuken.

Met haar lippen getuit stak ze de straat over en bracht ze haar camera opnieuw in stelling. Om de juiste hoek te krijgen liet ze zich op haar hurken zakken en maakte ze opnamen van die verlichte ramen in het voor het overige in duisternis gehulde gebouw. *Het hol van een slapeloze*. Onwillekeurig schoot ze in de lach. Het geluid werd griezellig weerkaatst door de muren om haar heen, en ze liet haar camera weer zakken.

Jesus, misschien was ze wel bezig haar verstand te verliezen. Welke weldenkende vrouw ging om drie uur 's nachts half aangekleed de kou in om foto's te maken van haar eigen ramen?

Ze drukte haar vingers tegen haar ogen en verlangde plotseling vurig naar iets wat haar voortdurend leek te ontsnappen: een gewoon leven, een normaal bestaan.

Maar om normaal te kunnen zijn had je slaap nodig, en zij had al in geen maand meer een hele nacht doorgeslapen. Om normaal te zijn moest je regelmatig eten, en zij was de afgelopen paar weken tien pond afgevallen, zodat haar toch al slungelachtige lichaam steeds knokiger werd. Om normaal te zijn had je innerlijke rust nodig. Ze kon zich niet herinneren dat ze die ooit had gekend. En je had vrienden nodig. Die had ze ook wel, maar er was niemand met wie ze zo vertrouwd was dat ze hem of haar midden in de nacht zou durven bellen als ze behoefte had aan troost en opbeuring.

En natuurlijk had je familie nodig. Die had ze ook. Een broer en een zus die een totaal ander leven leidden dan het hare, een vader die bijna een vreemde voor haar was, en een moeder van wie ze in twintig jaar niets meer had gezien of gehoord.

Dat is niet mijn schuld, hield ze zichzelf voor terwijl ze weer naar binnen liep. Het was Annabelles schuld. Alles was anders geworden toen Annabelle De Schuilplaats de rug had toegekeerd en haar verbijsterde familie kapot en met een gebroken hart had achtergelaten. Het probleem was dat de rest van de familie er nooit overheen was gekomen, peinsde Jo. Zij wel.

Zij was niet op het eiland gebleven om, zoals haar vader, elke korrel zand te bewaken. Zij had haar leven niet in dienst gesteld van De Schuilplaats en het hotel, zoals haar broer Brian. En zij was niet ge-

vlucht in dwaze fantasieën en een zucht naar spanning en sensatie zoals Lexy, haar zusje.

In plaats daarvan was ze een opleiding gaan volgen en ze had keihard gewerkt om een eigen bestaan op te bouwen. Dat ze nu misschien wat nerveus en rusteloos was, kwam alleen omdat ze wat te veel van zichzelf had gevergd en zich onder druk gezet voelde. Ze was gewoon een beetje doorgedraaid, dat was alles. Het enige wat ze nodig had, was een extra dosis vitaminen en zorgen dat ze lichamenlijk weer in vorm kwam.

Misschien ging ze er wel een tijdje tussenuit, dacht ze terwijl ze haar sleutels uit haar zak viste. Het was inmiddels drie jaar geleden – nee, vier jaar – sinds ze voor het laatst op reis was geweest zonder dat het met een opdracht te maken had. Ze zou naar Mexico kunnen gaan, of West-Indië. Ergens waar het tempo laag lag en de zon hoog aan de hemel stond. Even gas terugnemen en haar geest tot rust laten komen. Dan zou ze zo weer uit het dal zijn.

Terwijl ze het appartement binnenstapte, stootte haar voet tegen een vierkante, gele envelop op de grond. Even verstarde ze, met een hand op de deurknop, in de andere haar camera, en starde ze er naar.

Had die envelop er al gelegen toen ze wegging? En trouwens, hoe kwam hij daar? De eerste envelop was een maand eerder gekomen en had bij de post gezeten, met alleen haar naam erop in keurige, zorgvuldige letters.

Haar handen begonnen te beven terwijl ze zichzelf dwong de deur dicht en op slot te doen. Hoewel haar adem stokte, bukte ze zich om de envelop op te rapen. Nadat ze haar camera had weggelegd, maakte ze de flap open.

Er steeg een zacht, diep gekreun uit haar keel op toen ze de inhoud eruit schudde. Het was een buitengewoon professioneel genomen foto, perfect afgesneden. Net als de andere drie. Op de foto stonden de ogen van een vrouw, amandelvormig, met geloken oogleden, lange wimpers en sierlijk gewelfde wenkbrauwen. Jo wist dat ze blauw waren, diepblauw, want het waren haar ogen. En er stond naakte doodsangst in te lezen.

Wanneer was deze foto genomen? Hoe was hij genomen, en waarom? Ze sloeg een hand voor haar mond, en terwijl ze neerkeek